

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת כי תשא תשע"ט לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליץ אלף פ"ד

ומלבושיו עליו וסנדליו ברגליו פטור, וברש"י דבגדיו בטלו לגביה ע"ש. [ועיין באבן עזרא (כט-ז), וברמב"ן שם].

ועל זה אמר הכתוב (תהלים קלד-ב) כשמן הטוב על הראש, יורד על הזקן זקן אהרן, שיורד על פי מדותיו (מלבושיו), והכוונה שקדושת המשיחה שהיה על ראשו היה יורד גם על בגדיו, שמישחת אהרן נחשב גם כמשיחה להבגדים. – וגם בהזאה דעת הראב"ד בפירושו לתורת כהנים (פ' צו ה"ג) דהזאה מן הדם והשמן רק על אהרן ובוה הוקדשו גם הבגדים ע"ש. ונראה לפי דבריו שזוהו פירוש הכתוב, ועל בגדי בניו 'אתו', היינו שנתקדשו ביחד עם ההזאה על הכהנים.

אמנם זהו רק בהקמת המשכן אז הוצרכו הבגדים משיחה, אבל לדורות לא הוצרכו הכלים למשיחה, וכמו שאמרו (יומא יב:) כל הכלים שעשה משה משיחתן מקדשתן, מכאן ואילך עבודתן מחנכתן, שנאמר (במדבר ז-א) וימשחם ויקדש אותם, אותם במשיחה ולא לדורות במשיחה ע"כ. ואם כן לדורות גם בגדי כהונה אין צריכין משיחה כמו הכלים. ומעתה הרי הרמב"ם שם לדורות מיירי, על כן שפיר כתב, דממנין כהן גדול ומושחין אותו בשמן המשחה, ומלבישין אותו בגדי כהונה גדולה. כי רק בהקמת המשכן הוצרכו להלבישם מתחלה בגדי כהונה, כדי שימשחו הבגדים עמהם. אבל לדורות שאין הבגדים צריכין משיחה, יכולים להלביש אותם גם אחר המשיחה.

*

ואמר שוב הכתוב, ואל בני ישראל תדבר לאמור, שמן משחת קודש יהיה זה לי לדורותיכם (ל-לא). ובגמרא (הוריות יא:) רבי יהודה אומר שמן המשחה שעשה משה במדבר

ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור וגו', ואת אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אותם לכהן לי (ל-ג). הנה ברמב"ם (ה' כלי המקדש ד-יב) כתב, וממנין כהן גדול הוא ראש לכל הכהנים, ומושחין אותו בשמן המשחה, ומלבישין אותו בגדי כהונה גדולה וכו' ע"כ. ומבואר מזה דהמשיחה היא קודם ללבישת הבגדים. והיא פליאה דבמשיחת אהרן ובניו אמר הכתוב להדיא, והלבשת אותם את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת אותם (כח-מא), והוכפל הדבר בכמה מקראות (כט-ז, מ-טו, ויקרא ח-י), ולמה הקדים הרמב"ם המשיחה קודם להלבישה, ולא ראיתי מי שיתעורר בזה.

ונראה דלכאורה יש להבין עוד, למה נצטוו בהקמת המשכן למשוח רק הכהנים והמשכן עם כל כליו, ולא נצטוו למשוח גם הבגדי כהונה, וכמבואר ברש"י והלבשת אותם את אהרן וגו' ומשחת אותם (כח-מא), וברש"י את אהרן ואת בניו בשמן המשחה, (ולאפוקי הבגדים). והלא גם בגדי הכהונה קודם הם, ולמה לא נצטוו למשוח גם הבגדים. ורק בהזאה על הכהנים אמר הכתוב שהיה גם על הבגדים, וכמו שנאמר ולקחת מן הדם אשר על המזבח ומשמן המשחה והזית על אהרן ועל בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו (כט-כא), וכן הוכפל בקרא בשבעת ימי המילואים (ויקרא ח-ל), אבל משיחת בגדים לא נאמר. וצריכין לומר דבאמת גם הבגדים צריכין משיחה, אך בהיות כי הלבישו את הכהנים בגדיהם קודם משיחתם, והבגדים הרי הם טפלים להאדם, על כן הם נמשחו יחד עם משיחת הכהנים. ולכן אמר הכתוב מתחלה, 'והלבשת אותם את אהרן אחיך ואת בניו אתו', ורק אחר כך 'ומשחת אותם', כדי שתעלה המשיחה גם על הבגדים, שהם טפלים להכהנים שלובשים אותם. וכדאיתא בגמרא (שבת קמב.) המוציא אדם

כבר הכל. ובהיות שרצון יראיו יעשה, ומחשבה טובה ההוא ה' מסייע שיבוא לידי מעשה בפועל, על כן הזמין ה' שהם יביאו את השמן המשחה, אשר הקדושה של כל פרטי המשכן לא תוכל לרדת עליה רק על ידי המשיחה, למשוח הכהנים והמשכן וכל כליו ובגדי כהונה, ובוה הנשיאים הם הגומרים הקדושה על המשכן ופרטיה, ושפיר הכל יהיו נקראים על שמם.

והנה הדברים המעשיים של עולם הזה, הם מוגבלים, ובעולם העשייה הכל היא רק כפי גדרי הטבע. אבל המחשבה והשאיפה הם גם למעלה מהטבע של עולם העשייה. וכאשר מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, שפועל ה' כביכול להביאה לידי מעשה, הרי מעשה ה' נצחי, ואינם מוגבלים בטבע העולם. ולכן השמן המשחה שנתהווה הבאתם רק על ידי גודל תשוקתם במחשבה להיות להם חלק בכל פרטי המשכן, וסייע ה' על ידם, והרי כל מעשה ה' נצחיים, על כן שמן המשחה לא היה מוגבל בטבע, וכמה נסים נעשו בו, ולא עוד אלא שנשאר נצחי וקיים במדתו לעולמי עד. – וכיון שהשמן הזה שהביאו הנשיאים היה גם למאור, להדליק בו המנורה, על כן גם בשמן המנורה היה מונח כח בלתי טבעי, ועדות היא שהשכינה שורה בישראל, זו נר המערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה מדליק, וממנה היה מסיים (שבת כב:).

*

והנה הנשיאים הביאו גם את הבושם לשמן המשחה ולקטורת הסמים (לה-כה). והיינו שהבושם שהיה בהקטורת היה גם מהבושם שהיו בשמן המשחה. אמנם בקטורת נצטוו להטיל בהם גם חלבנה (ל-לד). וברש"י בושם שריחו רע, ומנאה הכתוב בין סממני הקטורת, ללמדנו שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותינו ותפלותינו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו (כריתות ה) ע"כ. ויש להבין למה לא נצטוו על זה גם בשמן המשחה, להטיל בו חלבנה, ומאי שנא זה מזו.

ונראה דהנה מצינו בימי היוונים שטימאו כל השמנים, ולא נשאר רק פך אחד שמן טהור, ונעשה נס והדליקו ממנו שמונת ימים (שבת כא:). וכתוב בחידושי הרי"מ (להנחה נו). בשם הרה"ק מקאצק זצ"ל לתרץ קושיית האחרונים, למה הוצרכו לנס בשביל שטימאו כל השמנים, הלא טומאה הותרה בציבור. ואמר דזהו רק בזמן שבית המקדש קיים ואין יכולים לעשות העבודה בגלל איזה טומאה שאירעה במקדש, אז טומאה הותרה בציבור, אבל בעת שמחנכין המקדש מחדש בהדלקת המנורה, אין לחנך בטומאה אף שהותרה בציבור, והוצרכו לנס להדליק בשמן טהור. וכיון שמשום חביבות

כמה נסים נעשו בו מתחלה ועד סוף, תחלתו לא היה אלא שנים עשר לוגין, ראה כמה יורה בולעת וכמה עקרים בולעים וכמה האור שורף, ובו נמשח משכן וכליו ואהרן ובניו כל שבעת ימי המלוואים, ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים וכו'. ואותו שמן קיים לעתיד לבוא שנאמר שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם, 'זה' בגימטריא שנים עשר לוגין הו"ע"כ. ויש להבין למה נעשה נסים הללו בשמן המשחה דייקא.

ונראה דהנה כבר דברנו (בפורים קטן העל"ט) כי השמן המשחה היה נדבת הנשיאים, וכמו שנאמר והנשיאים הביאו את וגו' השמן למאור ולשמן המשחה ולקטורת הסמים (לה-כו). וברש"י אמר רבי נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחלה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחלה. אלא כך אמרו נשיאים, יתנדבו צבור מה שמתנדבין, ומה שמחסרין אנו משלימין אותו. כיון שהשלימו צבור את הכל שנאמר (שמות לו-י) והמלאכה היתה דים, אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השם וגו', לכך התנדבו בחנוכת המזבח תחלה. ולפי שנתעצלו מתחלה, נחסרה אות משמם, והנשאם כתיב (במדבר יב-טו) ע"כ. ויש להבין למה הסיבו מן השמים אשר השמן יהיה מנדבות הנשיאים דייקא.

אך הנשיאים אמרו, יתנדבו צבור מה שמתנדבין, ומה שמחסרין אנו משלימין אותו. ונראה דכוונתם היה על דרך שאמרו (סוטה יג) כל העושה דבר ולא גמרו, ובא אחר וגמרו, מעלה עליו הכתוב על שגמרו כאילו עשאו ע"ש. וכן איתא ברש"י (דברים ח-א) שאין המצוה נקראת אלא על שם הגומרה, שנאמר (יהושע כד-לב) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם, והלא משה לבדו נתעסק בהם להעלותם, אלא לפי שלא הספיק לגמרה, וגמרה ישראל, נקראת על שמם (תנחומא ו) ע"כ. ולכן השתוקקו הנשיאים שגמר המשכן תהא על ידם, ויעלה עליהם הכתוב כאילו הם עשאו.

והנה אמרו (קידושין מ) מחשבה טובה הקב"ה 'מצרפה' למעשה, ונראה בפירושו שהוא מלשון צורפי זהב, והיינו שכאשר יש להצדיק שאיפה לעבוד את ה', ועולה לפניו מחשבה טובה ומתאוה שיוזמן לו ה' שיוכל לבצע זאת בפועל לעשות נחת רוח ליוצרו, הקב"ה מצרף ומזכך ומגלגל המחשבה ההוא, ומסייע לה להביאה אחר כך לידי מעשה. והנה הנשיאים שהיו האנשי מעלה שבאותו דור, ראשי כל שבטי ישראל, היה להם שאיפה להיות להם חלק בכל פרטיה של המשכן, ועל כן רצו להביא בסוף, שהמצוה נקראת על מי שגומרה. ובסופו לא עלתה שאיפתם, שהרי המלאכה היתה דים, והצבור השלימו

החינוך נעשה הנס, על כן קבעו השם 'חנוכה' ע"ש. וכן כתוב גם כן בהגהות חכמת שלמה למהרש"ק (ש"ע סימן תרע) דבחינוך לא נאמר האי כללא דטומאה הותרה בציבור.

וביאור הדברים, דכל דבר שבקדושה בתחלתו, צריכה להיות נעשית באופן היותר נאות בקדושה ובטהרה, כי היסוד של כל דבר צריכה להיות איתן וחזק בקדושה יתירה. ולכן הגם שטומאה הותרה בציבור, וטומאה זו היתר גמור, מכל מקום בחנוכה דבר שבקדושה אין לה מקום, אלא צריך להיות טהור בתכלית הטהרה.

והנה הבשמים של שמן המשחה והקטורת הם רומזים על הצדיקים, וכמו שאמרו (חולין קלט:): מרדכי מן התורה מנין, דכתיב מר דרור, ומתרגמינן מירא דכיא נוקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה ע"כ. וכמו כן מצינו בגמרא (מגילה יג.) למה נקרא שמה הדסה, על שם הצדיקים שנקראו הדסים ע"ש. ולעומת זה החלבנה מורה על פושעי ישראל שיש לצרפם יחד. ולכן הגם שבקטורת יש מקום גם לחלבנה, אבל בשמן המשחה שעל ידה מחנכין דברים שבקדושה, שיחול עליהם שם קודש, המשכן וכליו, כהנים ומלכים, שם צריכין רק בשמים של קודש, ואין להכניס ביניהם חלבנה. – ומה שגם שהמנהיג צריך להיות תמים בדיעותיו, ולא יצטרך להחניף לאחרים. ואם יש חלבנה המושח את הכהן גדול או המלך, יהא משוחד ממנו, ויצטרך להיות נכנע תחתיו.

*

והטעם שהצדיק נרמז בבשמים ראש 'מר דרור', כי אמרו חז"ל (אבות ו-ב) חרות על הלוחות (שמות לב-טו), אל תקרא חרות אלא חרות, שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה וכו' (אבות ו-ב). וביאורו כי חומר הגוף מתאווה לענייני ארציות, ומי שאין בו תורה הוא כבוש תחת יצרו, כמו בהמה שעושה כל מה שעולה על רוחה, ואינה יכולה לשלוט על עצמה, וכמאמרם (ב"ר דם) רשעים מסורים ברשות לבם, ואין המוח שולט על הלב למונעו, והוא שבוי אצל עצמו. לא כן הצדיקים לבם הם ברשותם, על ידי התורה יוכל לשלוט על עצמו, ויש לו חירות לעשות כרצונו. וזהו שאמרו אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה.

אמנם לזכות לכתר תורה לא מגיע בקל, וכמו שאמרו (אבות ד-ו) כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה. ותחלת התעלותו היא מר, אבל סופו מתוק, אם אתה עושה כן אשריך

וטוב לך, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. ועל כן נרמז הצדיק בבשמים של 'מר דרור', כי זהו תכונתו ומהותו של הצדיק, שתחלת העבודה היא 'מר', להפקיר עצמו לתורה, אבל סופו הוא 'דרור', שנעשה בן חורין, הן מיצרו ותאותיו, והן שמעבירין ממנו על מלכות ועול דרך ארץ (אבות ג-ה).

*

והנה בריש הפרשה נצטוו על מצות נתינת מחצית השקל, זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש וגו' לכפר על נפשותיכם (ל-ג). ובגמרא (שקלים ו.) איתא רבי יהודה ורבי נחמיה, חד אמר לפי שחטאו במחצית היום (בחטא העגל) יתנו מחצית השקל. וחד אמר לפי שחטאו בשש שעות ביום יתנו מחצית השקל, דעביד שיתא גרמסין ע"כ. ולא נתבאר כראוי במה הם חלוקים.

ונראה כי התחלת סיבת החטא היה במחצית היום, וירא העם כי בושש משה (ל-בא), ודרשו חז"ל (שבת פט.) כי בא שש ע"ש. אמנם התחלת החטא של עשיית העגל לא היתה אז, כי נקהלו מתחלה על חור ולא רצה לעשותו והרגוהו, ושוב נקהלו על אהרן, ואמר להם חג לה' מחר, וישכימו ממחרת ויעלו עולות ויגישו שלמים וישב העם לאכול ושתו ויקומו לצחק (ל-ב-ה), וזה היה מהשכמת הבוקר עד שעה ששית, כשירד משה מההר, וחטאו בעבודת העגל שש שעות רצופות. ולכן מאן דאמר טעם מחצית השקל שחטאו במחצית היום, היינו זכרון להתחלת סיבת החטא, שהיתה כאשר בא שש. ומאן דאמר שחטאו בשש שעות ביום, היינו זכר על מעשה חטא עבודת העגל שנתארך שש שעות, מהבוקר עד חצי היום.

ויש לומר בטעם המאן דאמר דמחצית השקל הוא רמז על שעת התחלת הרעיון של חטא העגל שהיה במחצית היום. שנקודה זו היתה עיקרו של החטא, שלא שמעו לקול הורים ומורים, שכאשר עלה משה למרום אמר להם, והנה אהרן וחור עמכם, מי בעל דברים יגש אליהם (כד-יד). ואם כן כאשר היה להם הרהורי דברים מה מוטל עליהם לעשות, היו צריכין לשאול אהרן וחור, והם לא עשו כן אלא היו מורים את מוריהם, להרוג את חור שלא רצה לעשותו, ולכפות את אהרן לעשותו. על כן יביאו מחצית השקל לכפר, שיסודו של החטא היתה במה שלא שמעו לקולו של משה, שהורה להם הדרך מה היה מוטל עליהם לעשות בשעה הששית כאשר לא נתגלה משה.

*

וראיתי בספר שם דוד בפרשתנו (להגאון רבי דוד אופנהיים זצ"ל) שכתב טעם למה דוקא בשעה שישית הצליח מעשה שטן. דאיתא בגמרא (שבת פט.) לסוף ארבעים יום בא שטן ועירבב את העולם, אמר להן משה רבכם היכן הוא, אמרו לו עלה למרום, אמר להן באו שש, ולא השגיחו עליו, מת, ולא השגיחו עליו, הראה להן דמות מטתו וכו' ע"ש. ואיתא בירושלמי (ברכות ד-ה), אמר רבי תנחומא מאי כחום היום, בשעה שאין צל לכל בריה. ומדבריהם למדנו שבשש שעות על היום אין צל לשום בריה. ואיתא במסכת יבמות (קכב.) שאף שלפעמים מתלבשין השדים בדמות בני אדם ומתדמין לאדם, מכל מקום ניכרים הם על ידי הצל, שהשדים אין להם צל כבני אדם, בבואה אית להו, בבואה דבבואה [צל צלון] לית להו ע"ש. נמצא שבשעה ששית שאין צל לשום בריה, יכולים המלאכים להתייצב עם בני אדם ולהתערב ביניהם ואין להם מכיר, שאין חסרון הצל מגלה סודם. אמור מעתה, שלכן היה השטן בוחר לבא בשש שעות, מפני שאז אין צל לכל בריה וניקל לו להתעטף ולישב ביניהם, והיה יכול לפעור פיו להסית ולהדיח כדרכו יורד ומסטיין, אבל אילו לא בא בשעה ששית, היה ניכר מי הוא זה ואיזה הוא שמלאו לבו לעשות כן, שהיו רואין שאין לו צל והיו יודעין כפי המדבר אליהם, ורק כשהמתין עד חצות ואז אין צל לכל בריה, מצא ידו לדבר ואהני ליה מעשיו ע"כ. [ומבואר מדבריו דגם למלאך אין לו צל כמו לשד. ועיין בישמח משה (פ' לך ד"ה א"י) שכתב לחלק בין מלאך לשד ע"ש].

ובזה אמינא לבאר מה שנאמר באברהם, והוא יושב פתח האהל כחום היום, וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, וירא וירץ לקראתם וגו' (בראשית יח-א). וברש"י מהו וירא וירא שני פעמים. ויש לומר כי אותו היום הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים, ולפי שראהו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא המלאכים עליו בדמות אנשים (בבא מציעא פו.) ע"ש. ולכאורה כיון שלא היו אנשים עוברים ושבים מגודל החום, למה לא חשש אברהם שאין הם אנשים אלא שדים או מלאכים. ונראה דבאמת חשש אברהם לזה, לכן וירא וירא שני פעמים, כי יכולין להכיר זאת בשתי ראיות, להסתכל מתחלה על מקום הצל, ושוב לראות משם בבואה דבבואה. אבל בהיות כי היתה זאת 'כחום היום', שהיא שעה ששית (ברכות כז.), ואז אי אפשר להכיר בצל, כי

בשעה זו ליכא צל כלל, על כן תלה ששלשה 'אנשים' נצבים עליו. ולכן אחר זה שחלפה חום היום, ולא ראה אצלם בבואה דבבואה, הכיר כבר לדעת מעצמו שהמה מלאכים.

*

והנה אהרן אמר להם חג לה' מחר (לכ-ה). וזה פלא שאהרן קדוש ה' יקרא זאת בתואר חג לה', שהיה די לו לומר שיתאספו למחר, ולא לקרותו חג לה'. ונראה דהנה מבואר ברש"י, וירא העם כי בושש משה (לכ-א), כשעלה משה להר, אמר להם לסוף ארבעים יום אני בא בתוך ו' שעות, כסבורים הם שאותו יום שעלה מן המנין הוא, והוא אמר להם שלימים מ' יום ולילו עמו, ויום עלייתו אין לילו עמו, שהרי בז' בסיון עלה, נמצא יום מ' בי"ז בתמוז. בט"ז בא השטן וערבב את העולם והראה דמות חשך ואפילה וערבוביא, לומר ודאי מת משה, לכך בא ערבוביא לעולם, אמר להם מת משה שכבר באו שש שעות ולא בא וכו' (שבת פט.) ע"כ.

והנה איתא בגמרא (שבת פו.) שלשה שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכים הקב"ה עמו, הוסיף יום אחד מדעתו וכו'. מאי דריש, וקדשתם היום ומחר (שמות יט.) היום כמחר, מה למחר לילו עמו, אף היום לילו עמו [והוא לא אפשר], ולילה דהאידינא נפקא ליה, שמע מינה תרי יומי לבר מהאידינא וכו'. ומנא לן דהסכים הקב"ה על ידו, דלא שריא שכינה עד צפרא דשבתא ע"כ. ובתוספות (שם) דאין זה דרשה גמורה, אלא משמע דהיום ממש, דאי לאו הכי אין זה מדעתו ע"כ. ואם כן ממתן תורה היו צריכים ישראל ללמוד, שכאשר כולל היום עם הימים הבאים אחריו, אז כוונתו ליום שלילו עמו, שהרי כן דיבר אז משה שיהיו נכונים לשלשת ימים, והסכים הקב"ה עמו, ולא נכלל בחשבון זה יום שאין לילו עמו. (ועיין שמן ראש לשבועות ח"ב רצד.).

וזוהו שעוררם אהרן, שיתבוננו במעשיהם כי יתכן שיש טעות בחשבונם, שהרי במתן תורתנו, שהוא 'חג לה', אמר ה' וקדשתם היום 'ומחר', וממנו יש ללמוד דלא נכלל בחשבון הימים יום שאין לילו עמו, ואם כן לא נשלם עדיין הארבעים יום שאמר משה. וממה שנאמר אצל 'חג לה' תיבת 'מחר' לדרוש מה מחר לילו עמו אף היום לילו עמו, גם כעת היה כן כוונת משה לארבעים יום שלמים לילו עמו.

הגליון הזה נתנדב על ידי			
מוה"ר ר' נחמן דוד לייכטער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו החתן קלמן ג"י למול טוב	מוה"ר ר' לייב ראזענבערג הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו החתן מרדכי דוד ג"י למול טוב	מוה"ר ר' אשר יואל פאללאק הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסיו בנו החתן מיכאל יהודא ג"י למול טוב	מוה"ר ר' אברהם פרייליך הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו החתן לייב ג"י למול טוב
מוה"ר ר' משה נפתלי טענענבוים הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בתגלחת בנו למול טוב	מוה"ר ר' אברהם שמואל זינגער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב	מוה"ר ר' משה מנחם אדלער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למול טוב	מוה"ר ר' אברהם פרייליך הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו החתן לייב ג"י למול טוב
הרוצה לנדב להוצאת הגליון יפנה להר"ר יואל ברא"ש פייערווערקער הי"ו 347.425.2151			